

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

14. juni 2012 *

»EF-toldkodeks — artikel 236, stk. 2 — godtgørelse af told, der ikke er skyldig efter lovgivningen — frist — forordning (EF) nr. 2398/97 — endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan — forordning (EF) nr. 1515/2001 — godtgørelse af antidumpingtold opkrævet i henhold til en forordning, som efterfølgende er erklæret ugyldig — begrebet »force majeure« — tidspunktet for, hvornår forpligtelsen til godtgørelse af importafgifter er opstået«

I sag C-533/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af tribunal d'instance de Roubaix (Frankrig) ved afgørelse af 8. november 2010, indgået til Domstolen den 17. november 2010, i sagen:

Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA

mod

Receveur des douanes de Roubaix,

Directeur régional des douanes et droits indirects de Lille,

Administration des douanes,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (refererende dommer) og D. Šváby,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: fuldmægtig R. Şereş,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. oktober 2011,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA ved avocats F. Citron og B. Servais

* Processprog: fransk.

- den franske regering ved G. de Bergues, B. Cabouat, J.-S. Pilczer og C. Candat, som befuldmægtigede
 - den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vlácil, som befuldmægtigede
 - Europa-Kommissionen ved L. Bouyon og H. van Vliet, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. december 2011, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 236, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EFT L 311, s. 17, herefter »toldkodeksen«).
- 2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA (herefter »CIVAD«) og Receveur des douanes de Roubaix, Directeur régional des douanes et droits indirects de Lille og Administration des douanes (toldmyndigheden) vedrørende en anmodning om godtgørelse af antidumpingtold, som var opkrævet uretmæssigt for import af sengelinned af bomuld fra Pakistan.

Retsforskrifter

- 3 Toldkodeksens artikel 236 bestemmer:

»1. Godtgørelse af import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.

Fritagelse for import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på bogføringstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.

Der indrømmes hverken godtgørelse eller fritagelse, hvis de omstændigheder, hvorpå betalingen eller bogføringen af et ikke-skyldigt beløb bygger, skyldes urigtigheder fra debtors side.

2. Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det pågældende toldsted inden tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter.

Denne frist forlænges, hvis debitor godtgør, at han har været forhindret i at indgive anmodning herom inden for den nævnte frist som følge af hændelige omstændigheder eller force majeure.

Toldmyndighederne yder af egen drift godtgørelse eller fritagelse, når de selv inden for samme frist konstaterer, at der er tale om en af de i stk. 1, første og andet afsnit, beskrevne situationer.«

- 4 Det følger af toldkodeksens artikel 243, stk. 1, at »[e]nhver person kan indgive klage mod afgørelser, der træffes af toldmyndighederne om anvendelse af toldforskrifterne, og som berører den pågældende umiddelbart og individuelt«.

- 5 Rådets forordning (EF) nr. 2398/97 af 28. november 1997 (EFT L 332, s. 1) indførte en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan.
- 6 Rådets forordning (EF) nr. 1515/2001 af 23. juli 2001 om de foranstaltninger, der kan træffes af EF på grundlag af en rapport vedtaget af WTO's tvistbilæggelsesorgan vedrørende antidumping- og antisubsidieforanstaltninger (EFT L 201, s. 10), fastlægger i artikel 1, stk. 1, følgende foranstaltninger:
- »1. Hver gang DSB [Verdenshandelsorganisationens (WTO) Instans til Bilæggelse af Tvister] vedtager en rapport om en EF-foranstaltning, der er truffet i henhold til [Rådets] forordning (EF) nr. 384/96 [af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1)], [Rådets] forordning (EF) nr. 2026/97 [af 6. oktober 1997 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 288, s. 1)] eller denne forordning (»den omtvistede foranstaltning«), kan Rådet med simpelt flertal på grundlag af et forslag fra Kommissionen og efter høring af det rådgivende udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 eller artikel 25 i forordning (EF) nr. 2026/97 (»rådgivende udvalg«), alt efter omstændighederne træffe en eller flere af følgende foranstaltninger:
- a) ophæve eller ændre den omtvistede foranstaltning, eller
- b) vedtage enhver anden særlig foranstaltning, som skønnes hensigtsmæssig efter omstændighederne.«
- 7 Forordningens artikel 3 bestemmer:
- »Eventuelle foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning, får virkning fra datoen for deres ikrafttrædelse og tjener ikke som grundlag for tilbagebetaling af told, der er opkrævet før denne dato, medmindre andet fastsættes.«
- 8 Henset til henstillingerne i DSB's rapporter af 30. oktober 2000 og 1. marts 2001 vedrørende antidumpingtold på importen fra Indien (herefter »DSB's rapporter«) har Rådet ved artikel 2 i forordning (EF) nr. 160/2002 af 28. januar 2002 om ændring af forordning nr. 2398/97 (EFT L 26, s. 1) afsluttet antidumpingproceduren vedrørende importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Pakistan.
- 9 I punkt 1 i domskonklusionen i dom af 27. september 2007, Ikea Wholesale (sag C-351/04, Sml. I, s. 7723), fastslog Domstolen, at artikel 1 i forordning nr. 2398/97 er ugyldig, for så vidt som Rådet med henblik på fastsættelsen af dumpingmargenen for den af undersøgelsen omfattede vare har anvendt metoden med »nulstilling« af negative dumpingmarginer for hver af de berørte varetyper. Domstolen fastslog endvidere under disse omstændigheder i domskonklusionens punkt 2, at en importør som den i den pågældende sag omhandlede, der ved en national ret har anlagt et søgsmål til prøvelse af de beslutninger, hvorved opkrævning af antidumpingtold pålægges importøren i henhold til den pågældende forordning, der i medfør af samme dom er erklæret ugyldig, i princippet er berettiget til at påberåbe sig denne ugyldighed inden for rammerne af tvisten i hovedsagen med henblik på at opnå tilbagebetaling af denne told i henhold til toldkodeksens artikel 236, stk. 1.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 10 CIVAD, hvis hovedsæde er beliggende i Frankrig, har som selskabsformål postordresalg af varer og markedsfører i den forbindelse sengelinned af bomuld fra Pakistan.
- 11 Ved skrivelse af 26. juli og 28. oktober 2002 ansøgte CIVAD toldmyndigheden om godtgørelse af den antidumpingtold, som selskabet havde indbetalt i henhold til indførselsangivelser indgivet i henhold til forordning nr. 2398/97 for perioderne mellem den 15. december 1997 og den 25. januar 1999, mellem den 1. februar og den 23. juli 1999 samt mellem den 29. juli 1999 og den 25. januar 2002.

- 12 Ved skrivelse af 17. marts 2008 imødekom toldmyndigheden CIVAD's anmodning for så vidt angår indførselsangivelserne indgivet i perioden mellem den 29. juli 1999 og den 25. januar 2002. Myndigheden afslog imidlertid anmodningen for så vidt angår indførselsangivelser indgivet under de to andre ovennævnte perioder med den begrundelse, at anmodningen var indgivet efter udløbet af den frist på tre år, der er fastsat i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, første afsnit.
- 13 Ved skrivelse af 24. april 2008 anmodede CIVAD toldmyndigheden om at tage afgørelsen op til fornyet overvejelse, idet selskabet gjorde gældende, at det ikke havde været muligt for det at indgive anmodningerne om tilbagebetaling inden offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af forordning nr. 160/2002 om afslutningen af antidumpingproceduren for så vidt angår import fra Pakistan. Ved skrivelse af 14. august 2008 afslog toldmyndigheden denne anmodning.
- 14 Ved stævning af 2. juli 2009 anlagde CIVAD sag ved tribunal d'instance de Roubaix mod Receveur des douanes de Roubaix, Directeur régional des douanes et droits indirects de Lille og toldmyndigheden i henhold til toldkodeksens artikel 243.
- 15 Da tribunal d'instance de Roubaix under disse omstændigheder er af den opfattelse, at afgørelsen af den indbragte sag afhænger af en fortolkning af toldkodeksens artikel 236, stk. 2, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Udgør en ulovlig fællesskabsforordning, der hverken i faktisk eller retlig henseende kan gøres til genstand for et individuelt annullationssøgsmål anlagt af en erhvervsdrivende, et force majeure-tilfælde, der giver ret til at overskride den frist, der er fastsat i [toldkodeksens] artikel 236, stk. 2?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, indebærer [toldkodeksens] artikel 236, stk. 2[, tredje afsnit], da, at en toldmyndighed af egen drift – når det, efter at en WTO-medlemsstat har anfægtet lovligheden af en antidumpingtold, er fastslået, at denne er ulovlig – skal godtgøre antidumpingtolden:
- a) fra tidspunktet for den første meddelelse fra det land, der har anfægtet antidumpingforordningens lovlighed
- b) fra tidspunktet for offentliggørelsen af rapporten fra den særenhed, der har fastslået, at antidumpingforordningen er ulovlig
- c) fra tidspunktet for offentliggørelsen af rapporten fra WTO's appelorgan, der ligger til grund for Det Europæiske Fællesskabs anerkendelse af, at antidumpingforordningen er ulovlig?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 16 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om toldkodeksens artikel 236, stk. 2, skal fortolkes således, at ulovligheden af en forordning udgør et force majeure-tilfælde, der giver mulighed for en forlængelse af den frist på tre år, som en importør råder over til at indgive en anmodning om godtgørelse af importafgifter, der er betalt i henhold til denne forordning.
- 17 Det skal indledningsvis bemærkes, at i henhold til toldkodeksens artikel 236, stk. 2, første afsnit, skal importøren for at opnå godtgørelse af importafgifter fremsætte en anmodning herom over for det pågældende toldsted inden tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter.

- 18 Hvad i det foreliggende tilfælde angår de afgifter, som er opkrævet mellem den 1. februar og den 23. juli 1999 og mellem den 15. december 1997 og den 25. januar 1999, er det ubestridt, at CIVAD har indgivet anmodningerne om de tilsvarende tilbagebetalinger efter udløbet af den pågældende frist på tre år.
- 19 Det bemærkes, at Domstolen i punkt 1 i domskonklusionen i Ikea Wholesale-dommen fastslog, at artikel 1 i forordning nr. 2398/97 er ugyldig, for så vidt som Rådet med henblik på fastsættelsen af dumpingmargenen for den af undersøgelsen omfattede vare har anvendt metoden med »nulstilling« af negative dumpingmarginer for hver af de berørte varetyper.
- 20 I præmis 67 i Ikea Wholesale-dommen undersøgte Domstolen endvidere konsekvenserne af konstateringen af den pågældende ugyldighed og fastslog, at antidumpingtold, der er betalt i henhold til forordning nr. 2398/97, ikke under sådanne omstændigheder er skyldige efter lovgivningen i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 1, og i princippet skal være genstand for tilbagebetaling fra de nationale toldmyndigheder i henhold til denne bestemmelse, såfremt de betingelser, der er tilknyttet en sådan tilbagebetaling, herunder den, der er fastsat i nævnte artikels stk. 2, er opfyldt (jf. ligeledes dom af 18.3.2010, sag C-419/08 P, Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 2259, præmis 25).
- 21 Det følger af ovenstående bemærkninger, at en økonomisk operatør, efter at Domstolen har fastslået, at en antidumpingforordning er ugyldig, i princippet ikke længere kan kræve tilbagebetaling af antidumpingtold, som han har betalt i henhold til denne forordning, og for hvilke fristen på tre år i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, er udløbet. Der gælder således i henhold til toldkodeksens artikel 236, stk. 2, en forældelsesfrist på tre år for godtgørelse af toldafgifter, som ikke er skyldige efter lovgivningen.
- 22 Domstolen har anerkendt, at det er foreneligt med EU-retten, at der i nationale processuelle foranstaltninger fastsættes rimelige, præklusive frister, inden for hvilke en økonomisk operatør skal kræve en afgift, der er opkrævet i strid med EU-retten, tilbagebetalt. Sådanne præklusive frister kan således ikke antages at gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til EU-retten. Domstolen har i denne forbindelse allerede fastslået, at en præklusiv frist på tre år forekommer rimelig (jf. dom af 17.11.1998, sag C-228/96, Aprile, Sml. I, s. 7141, præmis 19, af 24.3.2009, sag C-445/06, Danske Slagterier, Sml. I, s. 2119, præmis 32, og af 15.4.2010, sag C-542/08, Barth, Sml. I, s. 3189, præmis 28).
- 23 Denne retspraksis finder ligeledes anvendelse, når EU-lovgiver undtagelsesvis beslutter – som det er tilfældet i hovedsagen – at harmonisere de processuelle foranstaltninger, som regulerer anmodninger om tilbagebetaling af afgifter, der er opkrævet med urette. Uanset om den er pålagt i national ret eller i EU-retten, er en rimelig præklusiv frist således i overensstemmelse med det retssikkerhedsprincip, som på en gang beskytter borgerne og den pågældende myndighed, og er ikke til hinder for at borgeren kan udøve de rettigheder, som er tildelt ham ved EU's retsorden (jf. i denne retning Aprile-dommen, præmis 19, Danske Slagterier-dommen, præmis 32, og Barth-dommen, præmis 28).
- 24 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt ulovligheden af forordning nr. 2398/97 kan betragtes som et tilfælde af force majeure, bemærkes, at der i henhold til toldkodeksens artikel 236 kun indrømmes godtgørelse af indbetalte import- eller eksportafgifter under visse forudsætninger og i bestemte, særlige situationer. En sådan godtgørelse udgør således en undtagelse til den normale import- og eksportordning, og bestemmelserne herom skal følgelig fortolkes snævert (dom af 13.3.2003, sag C-156/00, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 2527, præmis 91, og af 17.2.2011, sag C-78/10, Berel m.fl., Sml. I, s. 717, præmis 62).
- 25 Begrebet force majeure i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 1, andet afsnit, skal således fortolkes snævert.

- 26 Der skal i denne forbindelse henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter begrebet force majeure ikke har et ensartet indhold inden for de forskellige områder af EU-retten, hvor det anvendes, idet begrebet skal fastlægges i den juridiske sammenhæng, hvor det får betydning (dom af 18.12.2007, sag C-314/06, Société Pipeline Méditerranée et Rhône, Sml. I, s. 12273, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 I forbindelse med todbestemmelserne betegner begrebet force majeure i princippet de usædvanlige og uforudselige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som han ikke har mulighed for at afværge, heller ikke selv om han udviser den størst mulige påpasselighed (dom af 8.7.2010, sag C-334/08, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 6865, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 Heraf følger, som Domstolen allerede har præciseret, at begrebet force majeure ud over et objektive element, hvorefter der skal foreligge usædvanlige vanskeligheder, som den pågældende ikke har indflydelse på, også omfatter et subjektivt element, hvorefter vedkommende med henblik på at undgå konsekvenserne af de usædvanlige begivenheder skal træffe egnede foranstaltninger, idet det dog ikke kræves, at den pågældende træffer urimeligt belastende foranstaltninger (dommen i sagen Société Pipeline Méditerranée et Rhône, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 I et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede er ingen af de to betingelser opfyldt.
- 30 Hvad for det første angår det objektive element kan ulovligheden af en antidumpingforordning såsom forordning nr. 2398/97 ikke betragtes som en usædvanlig omstændighed. Det skal i denne forbindelse blot bemærkes, at Unionen er en retsunion, hvori dens institutioner, organer, kontorer og agenturer er underlagt en kontrol med deres retsakters forenelighed med bl.a. EU- og EUF-traktaterne. Som generaladvokaten har anført i punkt 56 i forslaget til afgørelse, følger det i sagens natur af EU-retten, at visse regler, som udgør denne ret, kan blive erklæret ugyldige.
- 31 Hvad angår det subjektive element kunne sagsøgeren i hovedsagen have indgivet en anmodning om godtgørelse straks efter indbetalingen af antidumpingtolden i henhold til forordning nr. 2398/97 med henblik særligt på at anfægte denne forordnings gyldighed.
- 32 Det bemærkes i denne forbindelse, at der ved de pågældende traktater er indført et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, hvormed Domstolen skal kunne kontrollere lovligheden af Unionens institutioners, organers, kontorers og agenturers retsakter (jf. dom af 29.6.2010, sag C-550/09, E og F, Sml. I, s. 6213, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 I den sammenhæng gælder, at når en økonomisk operatør, som mener at have lidt skade ved anvendelsen af en antidumpingforordning, som han finder ulovlig, har indgivet en anmodning i henhold til toldkodeksens artikel 236, stk. 2, om godtgørelse af indbetalt told, og når denne anmodning er blevet afvist, kan denne operatør indbringe sagen for den kompetente nationale retsinstans og anfægte den pågældende forordnings gyldighed ved denne retsinstans. Denne retsinstans kan eller skal derefter under betingelserne i artikel 267 TEUF forelægge Domstolen et spørgsmål om gyldigheden af den pågældende forordning (dommen i sagen Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen, præmis 24).
- 34 Da CIVAD havde mulighed for at anfægte gyldigheden af forordning nr. 2398/97 før udløbet af den frist på tre år, der er fastsat i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, første afsnit, ved at indgive en anmodning om godtgørelse i henhold til dette stykkes første afsnit, kan Domstolens efterfølgende erklæring af den pågældende forordnings ugyldighed i Ikea Wholesale-dommen ikke betragtes som et tilfælde af force majeure, som har forhindret sagsøgeren i hovedsagen i at indgive en anmodning om godtgørelse inden for denne frist.

35 Under disse omstændigheder skal det første spørgsmål besvares med, at toldkodeksens artikel 236, stk. 2, andet afsnit, skal fortolkes således, at ulovligheden af en forordning ikke udgør et tilfælde af force majeure i denne bestemmelses forstand, der giver mulighed for en forlængelse af den frist på tre år, som en importør råder over til at indgive en anmodning om godtgørelse af importafgifter, der er betalt i henhold til denne forordning.

Det andet spørgsmål

36 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om toldkodeksens artikel 236, stk. 2, tredje afsnit, skal fortolkes således, at den pålægger de nationale myndigheder af egen drift at godtgøre antidumpingtold, der er opkrævet i henhold til en forordning, som efterfølgende af DSB erklæres at være i strid med aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«), som findes i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), undertegnet i Marrakech den 15. april 1994 og godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1).

37 Det skal indledningsvis bemærkes, at i overensstemmelse med toldkodeksens artikel 236, stk. 2, tredje afsnit, yder toldmyndighederne af egen drift godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, når de selv inden for fristen på tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter konstaterer, at det pågældende beløb ikke var skyldigt efter lovgivningen i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i samme artikels stk. 1.

38 DSB's erklæring om, at en antidumpingforordning er i strid med antidumpingaftalen, kan ikke udgøre en omstændighed, der udløser en ret til godtgørelse af importafgifter i henhold til toldkodeksens artikel 236, stk. 1 og 2.

39 Der er således en formodning for, at retsakter, der udstedes af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer er lovlige, hvilket indebærer, at de afføder retsvirkninger, så længe de ikke er blevet trukket tilbage, annulleret under et annulationssøgsmål eller erklæret ugyldige som følge af en præjudiciel forelæggelse eller en ulovlighedsindsigelse (dom af 5.10.2004, sag C-475/01, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 8923, præmis 18, og af 12.2.2008, sag C-199/06, CELF og ministre de la Culture et de la Communication, Sml. I, s. 469, præmis 60).

40 Da Domstolen er enekompetent til at fastslå ugyldigheden af en EU-retsakt såsom en antidumpingforordning – en kompetence, som har til formål at garantere retssikkerheden ved at sikre en ensartet anvendelse af EU-retten (jf. dom af 22.6.2010, forenede sager C-188/10 og C-189/10, Melki og Abdeli, Sml. I, s. 5667, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis) – kan den omstændighed, at DSB har erklæret, at en antidumpingforordning er i strid med antidumpingaftalen, ikke rejse tvivl om formodningen for en sådan forordnings gyldighed.

41 Da der ikke foreligger nogen erklæring om ugyldighed, ændring eller ophævelse fra de kompetente EU-institutioner, er forordning nr. 2398/97 således forblevet bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat selv efter DSB's erklæring.

42 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af artikel 1 og 3 i forordning nr. 1515/2001, at Rådet, når DSB vedtager en rapport om en EU-foranstaltning vedrørende antidumping eller antisubsidiering, alt efter omstændighederne enten kan ophæve eller ændre den pågældende foranstaltning eller vedtage enhver anden særlig foranstaltning, som skønnes hensigtsmæssig, og at eventuelle foranstaltninger, der således træffes af Rådet, får virkning fra datoen for deres ikrafttrædelse og ikke kan tjene som grundlag for tilbagebetaling af told, der er opkrævet før denne dato, medmindre andet fastsættes.

- 43 Det følger heraf, at indtil den 27. september 2007, hvor Ikea Wholesale-dommen blev afsagt, gjaldt der en formodning for gyldigheden af forordning nr. 2398/97, idet denne forordning ikke var blevet erklæret ugyldig af Domstolen og heller ikke var blevet ophævet eller ændret ved forordning nr. 160/2002 – uafhængigt af DSB's erklæring vedrørende foreneligheden af forordning nr. 2398/97 med antidumpingaftalen – hvorfor de nationale toldmyndigheder ikke før denne dato kunne fastslå, at de afgifter, som var pålagt i henhold til denne forordnings bestemmelser, ikke var skyldige efter lovgivningen i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 1. Under disse omstændigheder kunne de heller ikke før den pågældende dato på grundlag af toldkodeksens artikel 236, stk. 2, tredje afsnit, foretage en godtgørelse af egen drift af den antidumpingtold, der var betalt i henhold til forordning nr. 2398/97.
- 44 Under disse omstændigheder skal det andet spørgsmål besvares med, at toldkodeksens artikel 236, stk. 2, tredje afsnit, skal fortolkes således, at den ikke giver de nationale myndigheder mulighed for af egen drift at godtgøre antidumpingtold, der er opkrævet i henhold til en EU-forordning, på grundlag af DSB's erklæring om, at den pågældende forordning er i strid med antidumpingaftalen.

Sagens omkostninger

- 45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 236, stk. 2, andet afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000, skal fortolkes således, at ulovligheden af en forordning ikke udgør et tilfælde af force majeure i denne bestemmelses forstand, der giver mulighed for en forlængelse af den frist på tre år, som en importør råder over til at indgive en anmodning om godtgørelse af importafgifter, der er betalt i henhold til denne forordning.**
- 2) **Artikel 236, stk. 2, tredje afsnit, i forordning (EØF) nr. 2913/92, som ændret ved forordning (EF) nr. 2700/2000, skal fortolkes således, at den ikke giver de nationale myndigheder mulighed for af egen drift at godtgøre antidumpingtold, der er opkrævet i henhold til en EU-forordning, på grundlag af en erklæring fra Instansen til Bilæggelse af Tvister om, at den pågældende forordning er i strid med aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994, som findes i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994 og godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence.**

Underskrifter